

BRATŘI NA CESTÁCH

MARK LAWRENCE

Bratři na cestách

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Mark Lawrence

Bratři na cestách – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BRATŘI NA CESTÁCH

POVÍDKY
Z ROZTRŽITÉ RÍŠE

MARK LAWRENCE

TALPRESS

Copyright © 2017 by Mark Lawrence
Translation © 2018 by Martina Šímová
Map © Andrew Ashton

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7692-9 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7725-4 e-kniha

Copyright © 2017 by Mark Lawrence
Translation © 2018 by Martina Šímová
Map © Andrew Ashton

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7692-9 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7725-4 e-kniha

ÚVOD

O spisovatelství mě nejvíc *naučilo* právě psaní povídek. K procvičení řemesla jsou přímo dokonalé a nabízí skvělou příležitost vrátit se k určité postavě či světu, vrhnout světlo v zákoutí toho či onoho příběhu, který si třeba zasloužil víc pozornosti. Také vám umožní ohlédnout se po letech zpátky; podívat se, jak vaši hrdinové a padouši – hlavně padouši, pokud mám být upřímný – dospěli v místa, kde jste je prvně objevili, a co je cestou utvářelo.

Povídky v této knize jsem psal v průběhu několika let, většinou v rámci jiných projektů. Nabízí směsici vražd, masakrů, patosu a filozofických úvah a tvoří samostatné celky nezávislé na románech, které je inspirovaly. Události v nich popsané se odehrávají před těmi popsanými v trilogii *Roztříštěná říše* i okolo nich, a tím pádem obsahují celou řadu spoilerů.

Doufám, že se s chutí znovu ponoříte do života Jorga a jeho bratrů. Je to mimořádný příběh a velmi mě mrzelo, když jsem ho musel opustit.

Mark Lawrence
Bristol, 2017

Abych nezapomněl, na konec každé povídky jsem přidal malý komentář, poznámku pod čarou... protože se mi chtělo!

OBSAH

Záchrana	11
Šípková Růženka	21
Špatné zrno	55
Povaha bestie	69
Tíha vůdcovství	77
Zvolený režim	93
Slitování	105
Dobré jméno	116
Volby	137
Žádná jiná Trója	152
Tajemství	186
Útěk	200
Poznej sám sebe	217
Do třetice všeho dobrého	235

ZÁCHRANA

„Rok jsem naháněl chlapy, který mi vypálili domov. Šel jsem za nima přes tři země.“

„Ach tak.“ Stařec za stolem odložil psací brk a upřeně na Makina pohlédl.

Makin mu pohled oplatil. Králův služebník měl dlouhý bílý vous, právě tak úzký jako jeho brada; spadal mu na prsa a kroutil se na dřevěné desce stolu před ním. Na nic se nezeptal, ale Makin cítil potřebu odpovědět.

„Chtěl jsem, aby zaplatili za život mojí ženy a dítěte.“ Dokonce i teď kypěl prudkým hněvem, který mu roztřásl ruce potlačovaným násilím. Hukot v uších ho ponoukal k výkřiku.

„A pomohlo to?“ Lundist si ho měřil temnýmá očima.

Podle stráží přicestoval z Nejzazšího východu a král Olandan ho najal jako učitele pro své děti; jeho povinnosti však zjevně sahaly mnohem dál.

„Jestli to pomohlo?“ Makin skoro zavrčel.

„Ano.“ Lundist sepjal konečky dlouhých prstů a složil si je před hrudí. „Ulevila vám pomsta od bolesti?“

„Ne.“ Když odešel na lůžko a zavřel oči, Makin viděl modrou oblohu, kterou kdysi sledoval z příkopu, kde probodnutý mečem krvácel k smrti. Temně modrý pás nebes rámovaný trávou a plevellem se vedle jasného dne zdál téměř černý. Znovu slyšel ty hlasy – drsný křik vojáků, které na něj a jeho rodinu poslali. Praskot plamenů hltajících střechu. Cerys, sotva tříletá, se ukryla před ohněm, tak jak jí poručila matka. Bylo to statečné děvče. Schovala se tak důkladně, že ji nikdo nenašel, jenom dým, který ji ve skrýši pod postelí zadusil dřív, než ji ochutnaly plameny.

„... váš otec.“

„Cože?“ Makinovi došlo, že Lundist zatím znovu promluvil.

„Kapitán stráže vás přijal k hradební hlídce, protože váš otec má konexe v rodině Ankratů,“ řekl Lundist.

„Myslel jsem, že ta zkouška...“

„Museli jsme se přesvědčit, že umíte bojovat, ano, a vaše šermířské umění je obdivuhodné, ale k službě uvnitř hradeb je zapotřebí důvěra, a to znamená rodinu. Jste třetí syn Arklanda Bortha, pána z Trentu, což je oblast, kterou by z větší části pokryl králův ubrus. Sám nevlastníte žádné pozemky a ve věku jedenadvaceti let jste vdovcem.“

„Aha.“ Makin přikývl. Odzbrojil čtyři z mužů sira Grehema, když se na něho vrhli. Pár jich utržilo pořádné modřiny, i když měli jen dřevěné meče.

„Muži vás nemají v lásce, Makine. Věděl jste to?“ Lundist vzhlédl od poznámek na stole před sebou. „Prý s vámi není snadné vyjít.“

Makin stěží potlačil zamračení, které se mu rozlévalo po tváři. „Dřív jsem přátelství navazoval snadno.“

„Podle všeho...“ Lundist přejížděl prstem po papíru, „je to s vámi těžké. Máte sklon k černým náladám, k násilí.“

Makin pokrčil rameny. To byla pravda. Přemýšlel, kam půjde, až ho Lundist propustí ze služby.

Ale Lundist pokračoval: „Král Olidan našťestí podobné vlastnosti považuje za dostatečně cenné a chce mít ve svých službách vynikající zabijáky, co ho poslechnou na slovo a jsou způsobilí chránit jeho majetek. Budete trvale přidělen k palácové strážci.“

Makin semknul rty; nevěděl, co si o tom myslet. Přišlo mu, že služba králi je pro něj po dlouhém, krvavém roce, který měl za sebou, přesně tím pravým. Znovu zapustí kořeny. Poté, co se kvůli utrpeným ztrátám tak dlouho potácel ve vzduchoprázdnu, ho čekala služba, povinnost, nový smysl života. A Makin, který už se smířoval s tím, že znovu přetne všechna pouta a bude čelit samotě na dlouhé cestě, je v ten okamžik přijal s otevřenou náručí.

Postavil se a odsunul židli, na niž ho Lundist usadil. „Udělám, co bude v mých silách, abych nezklamal královu důvěru.“ Myšlenkami se vrátil k příkopu. Cerys mu důvěřovala, slepě, bezmezně, tak jak to umí jen děti. I Nessa mu věřila; v jeho slovo, v Boha, ve spravedlnost... a tuhle důvěru přišpendlili k zemi kopím mezi kukuřičnými klasy za jejím vlastním domem. Znovu před sebou viděl ten modrý pás oblohy.

Lundist se sklonil nad svou knihou a brkem zaškrabal o pergamen.

Když se Makin odvrátil k odchodu, učitel promluvil: „Touha po pomstě je jako hlad, který nejde ukojit. Stráví muže, jenž ho živí. Když jdete za pomstou, berete svět. Jediným lékem je přestat brát a začít dávat.“

Makin se bál, že by se neovládl, a tak držel rty pevně semknuté. Co ví nějaký starý, seschlý knihomol o bolesti, kterou vytrpěl?

„Mezi mládím a stářím je propast, již nepřeklenou žádná slova,“ řekl mu Lundist. Vypadal smutně. „Běžte v pokoji, Makine. Služte svému králi.“

* * *

„Sál uzdravení je v plamenech!“ Do kasáren vrazil člen královské stráže.

„Cože?“ Makin seskočil z pryčny s mečem v pohotovosti. Muže slyšel; otázku vyhrkl jakoby mimoděk, aby měl čas tu skutečnost strávit. Pohlédl na čepel ve své ruce. Ostří vám v boji s plameny většinou nepomůže. „Jsme pod útokem?“ Nikdo by nebyl tak šílený, aby zaútočil na Vysoký hrad. Jenže královnu a její dva syny přepadli pouhý den cesty od hlavního města... přežil jenom starší z chlapců, a i ten jen o vlásek unikl smrti.

„Sál uzdravení je v plamenech!“ zopakoval voják a divoce těkal očima kolem. Byl to Aubrek, nový branec: velký hoch a druhý syn rytíře s pozemky na venkově, víc uvyklý životu na vesnici než na hradě. „Oheň!“ Muži po celých kasárnách padali z postelí a sahali po zbraních.

Makin se prodral kolem Aubreka a vyhlédl do noci. Nádvorní zalévala oranžová záře. Z klenutých oken vzdáleného Sálu uzdravení šlehaly plameny a olizovaly kamenné zdivo nad sebou.

Ve stínech se míhaly siluety obyvatel hradu, noc plnila zděšené výkřiky, ale poplašný zvon nevydal ani hlásku.

„Oheň!“ zahřímal Makin. „Popadněte vědra! Všichni k východní studni!“

V rozporu s vlastními rozkazy vyrazil přímo k Sálu; který kdysi sloužil jako rodinný kostel domu Orů. Když Ankraté Vysoký hrad před sto dvaceti lety zabrali, postavili

jiný kostel, větší a lepší, a ten původní se stal místem určeným nemocným a raněným, přesněji řečeno lazaretem pro ankratské vojáky.

Žár Makina zastavil několik metrů od zdi.

„Dáblova práce!“ Makin za sebou zaslechl Glenův hlas.

Když se otočil, viděl, že zavalitý páter stojí jen kousek od něj. Ohnivá záře se mu odrážela od holé tonzury. „Je ten kluk vevnitř?“

Páter Glen stál, jako by mu oheň učaroval. „Očištěn plameny...“

Makin ho popadl za hnědou kutnu a vytáhl ho na špičky. „Ten kluk! Je princ Jorg pořád vevnitř?“ Podle posledních zpráv, které se mu donesly, se princ stále zotavoval z útoku, jenž ho připravil o matku a bratra.

Do páterova blaženého výrazu se vkradl náznak popuzení. „On... je to možné.“

„Musíme se tam dostat!“ Mladý princ se při střetu s nepřítelem před více než týdnem ukryl ve větvích trnovníku. Utrpěl řadu hlubokých ran, které se zanítily, přestože mu je Glen v Sále uzdravení pravidelně čistil. Sám se ven rozhodně nedostal.

„Má v sobě ďábla; modlitby s jeho horečkou nijak nepohnuly.“ Páter padl na kolena a sepjál dlaně před hrudí. „Jestli Bůh zachrání prince Jorga před ohněm, tak –“

Makin vyrazil vpřed, oběhl budovu a zamířil k malým zadním dveřím vedoucím na kůr. Devítiletý chlapec zmítaný horečkou potřeboval k úniku ze spárů běsnícího požáru víc než modlitby.

Uslyšel za sebou výkřiky, ale pro oheň burácející z oken nerozuměl ani slovu. Doběhl ke dveřím. Uchopil železnou kliku, na dotek byla horká. Nejdřív se zdálo, že je zamčeno, ale když zařval stejně jako plameny a vši silou zatáhl,

cítil, že dveře povolují. Vzniklá škvíra nasála venkovní vzduch, jako by se hladové ohnivé jazyky uvnitř nemohly dočkat další porce. Dveře se znenadání rozlétly dokořán a do starého kostela se prodral vítr následován kouřem, který naplnil chodbu za ním.

Každý tvor bez rozdílu se bojí ohně. Ten je ztělesněním smrti. Smrti a bolesti. Strach Makina zastavil na prahu, uvěznil ho na místě, zatímco poryv věru postupně odumřel. Vždyť toho kluka ani neznal. Za léta strávená v Olianově stráži viděl malé prince možná třikrát. Neměl povinnost s nimi mluvit, jen zajistit, že se v jejich bezprostředním okolí nevyskytne žádné nebezpečí. A přece tu teď stál, v samém středu žhnoucího pekla.

Makin se nadechl a rozkašlal se. Dovnitř se mu vůbec nechtělo. Nikdo ho neodsoudí, jestli teď couvne, a i kdyby ano, na hradě neměl žádné přátele, na jejichž názoru by mu záleželo. K službě ho vázal jen prázdný slib a mlhavý smysl pro povinnost.

Udělal krok zpátky. Vířící kouř na okamžik zmizel, nahrazen pásem temně modré oblohy. Do rána z tohoto místa zůstanou jen ohořelé trámy a zborčené zdi. Když ho před lety, víc mrtvého než živého, vytáhli ze strouhy a pronesli kolem trosk jeho někdejšího domova, nevěděl, že Cerys leží uvnitř, pohřbená pod dýmajícími uhlíky a kamením posetým sazemi.

V příštím okamžiku stál Makin v kostele. Uvnitř se tetelil horký dusivý vzduch plný hustého kouře. Nevzpomínal si, že by se rozhodl vstoupit. Zjistil, že pod nejhustší vrstvou dýmu se dá přece jen trochu dýchat, a tak se ohnul v pase a s rudýma očima plnýma slz vrávoravě vyrazil vpřed.

Krátká chodba ho zavedla do velké síně, kde se kouř vznášel o něco výš u stropu – kdyby se ho chtěl dotknout,

musel by natáhnout ruku. Hladové plameny olizovaly stěny, kdekoliv jim to tapisérie nebo obkládání dovolily. Řev ohně byl ohlušující; vedro uvnitř mu vehnalo slzy do očí. Tapisérie za jeho zády, která doutnala, už když vklopýtal do sálu, se nyní po celé délce vznítila jasným plamenem.

Místnost lemovaly kavalce pro nemocné; mnohé stály nakřivo nebo byly převrácené. Makin se zkusil nadechnout, aby na prince zavolal, ale horký vzduch mu spálil plíce, takže jen lapal po dechu. Za chvíli už chtě nechtě padl na kolena. „Princi Jorgu...“ Pouhé zašeptání.

Žár ho přimáčkkl ke kamenným dlaždicím jako obrovská těžká ruka a vysál z něj všechnu sílu. Makin ochabl a zma-látněl; stěží se dokázal pohnout. Věděl, že tu zemře. „Cerys.“ Rty vyslovily její jméno a vtom ji spatřil – nezbedně skotačila po louce, plavovlasá a tak krásná, že to slovy nedovedl popsat. Poprvé za celou věčnost nebyla její představa opředena britkým zármutkem.

Vtom náhle s tváří přitisknutou ke studené podlaze zahlédl prince. Taky ležel na zemi – v příkrývkách na jednom z lůžek převržených u velkého krbu se bělal jeho obličej.

Makin se plazil dál, zarudlé ruce plné puchýřů měl natažené před sebou. Z jedné hroudy ztracené v kouři se vyklubal člověk: byl to Glenův pobočník jménem Coul. Ze stropu na něj spadl trám a přišpendlil mu paži k podlaze, kde ho teď olizovaly plameny. Chlapec se nezdál o moc živější; ve tváři byl sinalý a měl zavřené oči, ale oheň na něj zatím nedosáhl. Makin ho chytil za nohu a vlekl ho zpátky síní.

Princi bylo jen devět let, ale Makin měl pocit, jako by vláčel padlého hřebce. Lapal po dechu, marně se zapíral chodidly na kamenných dlaždicích. Horoucí, vražedný kouř se teď držel jen kousek od podlahy.

„Já...“ Makin smýkl chlapcem i sebou o další metr. „Nemůžu...“ Svezl se na zem. I řev ohně mu teď přišel vzdálený. Kdyby to vedro jen trochu polevilo, dokázal by usnout.

Neviděl je, spíš je ucítil. Stály těsně u něj každá z jedné strany, zářily skrz neprostupnou clonu kouře. Nessa a Cerys nad ním spojily ruce. Takhle silně si jejich přítomnost naposledy uvědomoval v den, kdy zemřely. Na svůj pohřeb nepřišly. Cerys nebyla v rakvičce naplněné popelem a kostmi, když ji pokrytou liliemi spouštěli do chladné země. Nessa neslyšela, jak pro ni pějící zpěváci na kůru, přestože je Makin pozval až z Everanu a vybral její nejoblíbenější chvalozpěvy. Nedívaly se, když zabil muže, kteří na ně zaútočili. Ta zabití ho pošpinila a ještě víc ho vzdálila životům těch, které chtěl pomstít. Nyní mu však Nessa s Cerys stály po boku; nemluvily, ale dívaly se a propůjčovaly mu sílu.

* * *

„Prý jste byl černý jako noc a stoupal z vás kouř, když jste se vypotácel ze Sálu uzdravení.“ Král Olidan sledoval Makina ze svého trůnu. Z jeho očí pod železnou korunou číšel mráz.

„Na nic z toho si nevzpomínám, Výsosti.“ Makin se probral až v kasárnách, kde skoro vydávil vnitřnosti. Záda měl plná spálenin a zmítala jím krutá, mučivá bolest. Mladého prince mezitím znovu svěřili do péče pátera Glena.

„Ani můj syn si na to nepamatuje,“ řekl král. „Využil knězovy nepozornosti a blouznící uprchl do lesů. Podle otce Gomsta horečka ustoupila pár dní po tom, co ho chytili.“

„Jsem rád, Výsosti.“ Makin se snažil nehýbat rameny;

jizvy sice nedávno po týdnech hojení konečně přestaly mokvat, ale pořád nepříjemně svrběly.

„Nepřeji si, aby se princ Jorg dozvěděl, jakou jste v celé věci sehrál roli, Makine.“

„Ano, Výsosti.“ Makin přikývl.

„Vlastně bych měl říct – *sire* Makine.“ Král vstal z trůnu a sestoupil z pódia; jeho kroky se pod nízkým stropem trůnního sálu hlasitě rozlehly. „Přijímám vás mezi rytíře svého stolu. Jako uznání za riziko, které jste podstoupil, abyste mi zachránil syna.“

„Děkuji vám, Výsosti.“ Makin sklonil hlavu.

„Sir Grehem tvrdí, že jste se změnil, *sire* Makine. Hradní strážní jste přirostl k srdci. Prý mezi nimi máte spoustu přátel...“ Král Olidan se zastavil těsně za ním, ozvěna kroků na chvíli utichla. „Můj syn přátele nepotřebuje, *sire* Makine. Domněnka, že ho někdo zachrání, když ho potká neštěstí, mu ničím neprospěje. Nepotřebuje být dlužníkem.“ Král Makina obcházel pomalým, vyrovnaným krokem. Oba byli vysocí a silní, Olidan o deset let starší. „Mladý Jorg utrpěl ztrátu, která mu nedá spát. Prahne po pomstě. To je dobře; přesně takový jednoznačný záměr král potřebuje a v mém domě si ho pěstujeme odjakživa. Trůn nezískají slaboši a udrží si ho jen drsní, chladní a soustředění muži.“ Král se znovu zastavil, tentokrát přímo před Makinem, a zahleděl se mu do očí. Makina naplnily větším strachem než předtím čelisti požáru. „Rozumíme si, *sire* Makine?“

„Ano, Výsosti.“ Makin odvrátil pohled.

„Můžete jít. Sir Grehem vás zpraví o vašich nových povinnostech.“

„Ano, Výsosti.“ Makin se obrátil a zamířil rozlehlým sálem k majestátním dveřím.

Celou dobu na sobě cítil Olidanův tíživý pohled. Teprve

když za ním zavřeli a on vstoupil na velké schodiště, vyřkl slova, která králi nemohl říct – slova, která by Olidan nikdy neslyšel, i kdyby mu je zakřičel do ucha. „Já vašeho syna nezachránil. To on zachránil mě.“

Makin se vrátil ke svým povinnostem. Věděl, že sebelepší cesta za pomstou Jorga nenaplní – nikdy nezhojí utrpěné rány. Z prince možná vyroste muž stejně nebezpečný a chladný jako jeho otec, ale Makin ho bude střežit a dá mu potřebný čas, protože až dojde na lámání chleba, chlapce, stejně jako jeho, dokáže spasit jen vlastní okamžik na prahu dveří, s vlastním ohněm před sebou a zbabělostí za zády. Makin by mu to mohl říct, ale svět je plný skulin a děr... a některé nepřeklenou žádná slova.

Poznámka

Makin mi vždycky přišel zajímavý: je pro mě zosobněním neúspěšné otcovské postavy. Pro Jorga by měl být jakýmsi morálním ukazatelem, jenže se až příliš často nechává strhnout silou princovy osobnosti a krutým, divokým životem, do něhož se zapletl. Držme mu palce, aby se napravil.

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA

Probudil mě polibek. Chladné políbení mě vytáhlo z horoucích hlubin snů. Rty se dotkly těch mých, a i když jsem byl hluboko ve tmě, poznal jsem ji a dovolil jsem, aby mě vedla.

„Kateřino?“ Vyslovil jsem její jméno, ale neozval se žádný zvuk. Z bílé záře jsem doslova oslepl. Zavřel jsem oči, jenom abych viděl tmu. „Kateřino?“ Tentokrát jsem se stěží zmohl na zašeptání. Hrdlo mě bolelo jako ďas.

Obrátil jsem hlavu; zdála se neuvěřitelně těžká, jako by se moje svaly zkoušely pohnout, ale já i přesto zůstával nehybný. Bílý strop vystřídaly bílé stěny. Objevil se blyštivý povrch ze stříbřité oceli.

Konečně jsem měl víc než její jméno. Bílé stěny a ocelový stůl. Pořád jsem však nevěděl, kde jsem a kdo jsem.

Jorg. To jméno znělo správně. Padlo mi do úst, sedlo ke mně. Bylo drsné a přímé. Na lesklém stole jsem zahlédl pramen svých černých vlasů. Byl dlouhý; začínal mi někde pod tváří a visel dolů přes okraj. Vylezla sem Kateřina,

aby mi dala políbení? Pohled jsem měl rozmlžený stejně jako myšlenky – byl jsem opilý... nebo něco horšího? Necítil jsem se ve své kůži; možná jsem ještě netušil, kým jsem, ale věděl jsem dost na to, abych si to uvědomoval.

Výjevy přicházely a odcházely, pokoj se mi chvílemi ztrácel z očí. V hlavě mi vířila jména. Vídeňka. Před odjezdem z Vídeňky jsem holiči nařídil, aby mě ostříhal skoro dohola. Vzpomínám si na ostré cvakání nůžek a temnou hromádku svých kadeří padajících na podlahu. Hákon se mi vysmál, když jsem se vynořil na ulici a stěžoval si, že mi v podzimním mrazíku táhne na hlavu.

Hákon? Jméno se vznášelo v prázdnotě, kterou jsem se pokusil zaplnit podrobnostmi. Vysoký, štíhlý... nejmýš dvacetiletý; krátké vousy měl pod bradou těsně stažené kovovým kroužkem. „Jorg Plešatec!“ pozdravil mě a pohodil hřívou zlatých vlasů, které mu spadly na plášť z vlčích kůží.

„Pozor na jazyk,“ řekl jsem beze stopy trpkosti. Tihle Seveřané nechovají ke členům královských rodin ani špetku úcty. To máme společné. „Copak mě krása opustila?“ zeptal jsem se naoko zarmouceně. „Ve válce se někdy musíš obětovat, Hákone. Já se vzdal svejch krásnejch kadeří a pak se díval, jak hoří. V bitvě muže proti vším jsem vítěz, zatímco ty, kamaráde, se pořád plazíš. Obětoval jsem jednu krásu pro jinou. Tu svoji výměnou za křik svejch nepřátel. V tom ohni jich pošly tisíce.“

„Vši nekřičí, ale pukají.“

Vzpomněl jsem si, jak mě zbytky vlasů píchaly do dlaně jako hřebíky, když jsem si promnul temeno ve snaze přijít s nějakou odpovědí. Zkusil jsem se dotknout kadeří rozprostřených na ocelovém stole přede mnou, ale zjistil jsem, že mám svázané ruce. Chtěl jsem se posadit, ale přes

hrud' se mi táhnul popruh, který mi bránil v pohybu. Napnul jsem se proti němu a vzápětí si všiml, že mě ke stolu poutá dalších pět – na prsou, břichu, bocích, nohou a kotnících. Kromě nich jsem byl úplně nahý. Ze skleněných láhví nad mojí hlavou vybíhaly hadičky a nořily se do žil na mém levém zápěstí.

* * *

Tuhle místnost, bílý pokoj bez oken, nepostavil národ Roztříštěné říše. Žádný kovář by nedokázal vykovat takový stůl a plastické trubice dalece přesahovaly umění královských alchymistů. Procítl jsem v jakémsi bezčasu; sny a polibek mě zavedly do nějakého doupěte Stavitelů.

Ten polibek! Otočil jsem hlavu; napůl jsem čekal, že uvidím Kateřinu, jak mlčky stojí vedle stolu. Ale ne – jen prázdné, bílé stěny. V místnosti se však nadále vznášela její vůně. Sotva patrné aroma bílého pižma, které bylo skutečnější než sen.

Já, stůl a prostý hranatý pokoj osvětlený a vytápěný nějakým neviditelným zařízením. Zaplavilo mě teplo. Mé poslední vzpomínky byly na zimu. S Hákonem jsme se potáceli zasněženými lesy východního Slovu asi týden cesty od Vídeňky. Prodírali jsme se mezi borovicemi, kde bylo nejméně závěj, a koně vedli za sebou. Oba jsme byli zabaleni v kožešinách a mně mrzla hlava – před chladem mě chránila jenom kápě a několik milimetrů vlasů. Zima na nás dopadla tvrdě, brzy a nečekaně.

„Je zima k podělání,“ řekl jsem zbytečně a díval se, jak se mi dech sráží před ústy.

„Pche! Nahoře na severu tomuhle říkáme údolní jaro,“ odpověděl Hákon. Ve vousech se mu uchytila námraza

a ruce měl schované v kožených palčácích lemovaných kožešinou.

„Vážně?“ Prodral jsem se mezi větvemi borovice; slyšel jsem, jak se lámou a námraza padá k zemi. „Tak jak to, že potom vypadáš, že je ti stejná zima jako mně?“

„Hm.“ Tváře zčervenale od větru se mu zkroutily do úsměvu. „Na severu ležíme za pecí až do léta.“

„V tom případě jsme měli zůstat za tou poslední.“ Prodíral jsem se sněhem navátým v mezerách mezi stromy.

„Nezamlouvala se mi tamní společnost.“

Na to jsem neměl odpověď. Vyčerpání do mě zanořilo své zuby, moje kosti byly studené, pohřbené uprostřed bílého masa.

Zmíněný dům ležel podezřele hluboko v lese a byl tak odlehlý, že Hákon uvěřil povídačkám o čarodějnici, která tam údajně přebývala.

„Nebud' hlupák,“ řekl jsem mu. „Kdyby v tom lese bydlela čarodějnice, co žere děti, tak by žila na okraji, ne? Jak často se podle tebe nějaký Jeníček s Mařenkou zatoulají takhle hluboko do lesa?“

Hákonovi nezbylo, než před tou neprůstřelnou logikou ustoupit. Došli jsme k domu, abychom požádali o přístřeší, a když nám ho nikdo nenabídl, rozhodli jsme se, že si ho vezmeme sami. Dveře byly pootevřené, což je vždycky špatné znamení, zvláště když venku zuří sněhová bouře. Sníh na prahu byl navíc zdupaný, ale mezitím ho přikryl čerstvý poprašek, takže bylo těžké vyčíst ze stop něco bližšího.

„Něco je špatně,“ zamumlal Hákon a ze zad si sundal sekeru, těžkou zbraň s jedním dlouhým ostřím zakřiveným tak, aby uštědřovalo hluboké rány.

Kývl jsem a postupoval vpřed. Byl bych úplně potichu,

nebýt sněhu, který mi chroupal pod nohama. Napřaženým mečem jsem otevřel dveře dokořán. Moje teorie o tom, že děti jsou v hlubokém lese nedostatkové zboží, vzala za své hned v předsíni; na zemi tam ležela dětská mrtvolka s rukama a nohama nepřírozeně rozhozenýma, plavé vlasy zbarvené doruda. Postoupil jsem o další krok a nakrčil nos, když mě do něj udeřil zápach krve, střev a něčeho odporného, divokého.

Na rameni mi přistála ruka a já se skoro otočil, abych ji odsekl. „Co?“

„Měli bysme jít... čarodějnice –“

„Žádná čarodějnice tady není.“ Ukázal jsem na mrtvolu. „Leda by měla tesáky dost velký na to, aby tý holce urafla obličej, zálibu ve vnitřnostech, a k tomu zlozvyk srát ve vlastní předsíni.“ Ukázal jsem na hnědou hromádku u paty schodiště, z níž na rozdíl od dívčinyých střev stále stoupal tenký proužek kouře.

„Medvěd!“ Hákon pustil moje rameno a začal couvat ke dveřím. „Pojďme odsud.“

„Jdeme,“ souhlasil jsem.

Zpod schodů vykoukla mohutná černá hlava. Ustoupili jsme ke koním. Rozbitými okenicemi po straně domu jsem zahlédl dalšího medvěda – byl ještě větší než ten první a vylizoval misku v kuchyni. Došli jsme ke zvířatům a rychle spěchali pryč, zatímco z ložnice v podkroví nás sledovalo medvědě, vlhký čumák vklíněný mezi zimní obkládání, tesáky zbarvené do šarlatova.

Proč zrovna medvědi? Kdyby to byla čarodějnice, vrazil bych jí meč do krku a šel dál. Ale medvědi... v takovém případě je lepší vzít do zaječích, i když vás venku čeká smrtící zima.

Síla mě s každým krokem opouštěla, mizela kousek po

kousku, s každým vydechnutím se rozplývala na chladném nočním vzduchu.

Plahočil jsem se dál ztracený v myšlenkách a odmítal se podvolit vyčerpání. Sice se blížila zima, ale ve Vídeňce už bych nevydržel ani minutu. Když jsem teď mrznul uprostřed lesa bez jediné stopy po pěšině, možná jsem svého rozhodnutí zalitoval, ale pravdou bylo, že už jsem tam byl moc dlouho. Někdy vás sen o nějakém místě pohltí, a než se nadějete, jste jeho součástí. V tak majestátním a prastarém městě jako Vídeňka sníte o slávě ověčené dějinami, ale stejně jako všechny sny je i tenhle pouhý klam, který vás lapí, zatímco vám u nohou vyrostou tráva, kolem vyraší trny, a nakonec vás zadusí. I ve Vídeňce mě probudil polibek. Byla to Elin, která se s bratrem Sindrim vracela do síní a ke svým povinnostem na severu. Hákon by byl zůstal, ale i on už se starého hlavního města nabažil; chtěl se podívat do provincií a chvíli pobýt s renarským králem na jeho mizerných državách. A tak jsme odešli, prchli jsme před intrikánstvím a politickými pletichami, které jsou Vídeňce vlastní, vymanili se z jejich měkkých čelistí, než kolem nás nadobro sklapy, a pokračovali v cestě.

O pár mil dál nás zastihla noc a trpký měsíc, který se odlepil od korun stromů a vyrazil přes zasněženou pláň k místu, kde se půda stávala kamenitější a zvolna stoupala vzhůru. Znovu začalo sněžit; velké, přízračné vločky se nejprve rozvážně snášely k zemi, ale za chvíli už divoce vířily kolem, když se znovu zvedl vítr.

* * *

Ležel jsem na ocelovém stole a vzpomínal; před očima mi běžely ztracené dny. Sny, které mě obklopily, mi lnuly ke

kůži jako pijavice a já necítíl jedinou potřebu nebo starost. Uvědomil jsem si, že mi v žilách koluje droga, nějaké uspávací k otupení smyslů. Zazmítal jsem se proti pásům, jež mě poutaly ke stolu. Nepohnul se ani o píd, takže musel být přibitý k podlaze.

Každý popruh měl přezku. Stačilo by mít volnou ruku, a vzal bych do zaječích, a tudíž jediné, co mě skutečně poutalo, byly řemeny na mých zápěstích. Napnul jsem svaly, abych si osvobodil ruku, ale pouta byla beznadějně silná.

„Do prdele.“

Rozhlédl jsem se po místnosti. Z rohu u stropu, přímo naproti mně, mě sledovalo skleněné oko – krátký černý válec zakončený tmavými čočkami.

Trubičky vedoucí z lahví na ocelovém stojanu do jehel v mojí paži visely dráždivě blízko. Natahoval jsem krk, div mi nepraskla šíje, zatmělo se mi před očima. Špičkou jazyka jsem skoro dosáhl na nejbližší hadici. Tak blízko! Jenže „blízko“ je často rozdíl mezi tím, zda někomu podříznete krk, anebo zasáhnete jen vzduchoprázdno.

Zíral jsem tupě na hadičky a snažil se zabránit tomu, aby mi do žil vešly další dávky drogy. Cítil jsem, jak se potápím, do mysli se mi vetřel zářivě bílý strop nad mojí hlavou.

Potápím se.

Stromy jsme nechali za sebou a já cítil, jak se nořím do bílého objetí. Sněhová vrstva byla moc tenká, aby udržela váhu dospělého muže, a pod ní čekala měkká ledová hlubina, která vás lapí a nepustí. Jakmile zapadnete do závěje, rychle přijdete o zbytky tepla; jste na samém pokraji sil, takže vám sníh přijde skoro teplý, jako kolébka, v níž se můžete uvelebit, možná si dokonce zdřímnout, jen na chvíli, abyste se vzpamatovali.

„Tumáš!“ Hákon ke mně natáhl topůrko sekery, abych se zachytil, a vytáhl mě na pevnější zem.

„Připomeň mi, proč jsme vyšli z lesa?“ zamumlal jsem zdřevěnělými rty, takže mi bylo stěží rozumět. Aspoň jsem přestal drkotat zuby, což mi přišlo dobré. Po úbočí kopce se proháněl vítr, který v lese ztlumily stromy.

„Není lepší přístřešek než jeskyně.“ Hákon mě popoháněl dál.

„Jeskyně? A kde?“ Pro tmu a vířící sních jsem neviděl na krok.

Slíbil jsem Sindrimu, že dohlédnu, aby se jeho bratranec z výpravy do Renaru vrátil živý, ale zatím se zdálo, že mě naživu udržuje spíš Hákon. „A kde mám do prdele koně?“

„Oba zůstali mezi stromy. Viděl jsem světlo. Jdeme za ním. Až se trochu ohřeješ, vzpomeneš si na to. Teď dojdeme do té jeskyně.“ Hákon držel stálé tempo a já klopytal za ním.

„Jeskyně? Budou tam medvědi!“ Vrátila se mi mlhavá vzpomínka na medvidě s krvavým čumákem a plavovlasou dívku bez tváře. V porovnání s medvědí silou jsou vám meče a sekery k ničemu. Prošpikujte medvěda skrz naskrz, a ta bestie vás stejně zabije, než si uvědomí, že je po ní.

„Medvědi nemají lucerny.“ Hákon se vyškrábal na balvan. „Támhle! Vidím to. Světlo.“ Sklouzl zpátky na zem. „Na oheň to ale nevypadá.“ Do vzrušeného hlasu se mu vplížila obava.

„Na to kašlu.“ Prodral jsem se kolem něj a začal stoupat křížem krážem napříč svahem.

Nakonec šel za mnou; pokud nechtěl umrznout, neměl na vybranou. Drsné počasí nás zastihlo zrádně brzo a nečekaně – vzápětí po mírném podzimu přišla krutá zima.

Většinou nás porazí ty nejobyčejnější věci. Každodenní

svět se nám vklíní do snů o moci a slávě a zahubí nás. Navzdory své mazanosti a smrtícímu šermířskému umění jsem já, ankratský princ, klidně mohl umřít na chřipku, zadusit se rybí kostí nebo umrznout na osamělém horském úbočí v srdci běsnící sněhové bouře tak, jako kterýkoliv jiný člověk.

Za dalším převýšením se objevilo světlo i slíbená jeskyně. Ten pohled mě zarazil. Světlo hořelo v útrobách zející skalní dutiny, ale jak jsme se blížili, začalo se šířit strání před námi. Světélkující mlha. Jako plavec, který se vynoří na říční hladinu, ze země povstal ženský přízrak. Pohybovala se přes zasněžené kameny, proploovala tam a zpátky před ústím jeskyně. Každá její křivka vyzařovala světlo; její tvář s doširoka otevřenou čelistí připomínala mrtvou masku. Donesla se o něco blíž, ale její rozedrané šaty a zachuchané prameny bleďých vlasů se navzdory větru bičujícímu svah kopce ani nepohnuly. Sníh pod jejíma nohama se rozzářil; každý hrbol a oblina vrhaly temné stíny spěchající z dosahu plujícího přízraku, jako by nám naznačovaly, kterým směrem máme prchnout.

Hákon vedle mě sebou škubnul, zjevně byl připravený utíkat. „Zůstaň,“ řekl jsem mu. „Ducha nevidím poprvý. Žádnéj z nich nekouše víc, než štěká.“

Bledá lebka se pohnula na páteři a nahnula se na stranu, prázdné oční důlky mě bedlivě sledovaly. „Raději vem nohy na ramena, chlapečku. Uvnitř čeká smrt.“ Z jejího chraplavého hlasu se mi zježily vlasy na hlavě.

„Ne,“ řekl jsem.

„Leží na tobě má kletba.“ Ukázala na mě kostnatým článkem prstu, čímž si mě vybrala za cíl. Její slova byla plná šílenství, mluvila s námahou, jako by jí každá sípavá slabika působila nesnesitelná muka. „Utíkej, a možná jí unikneš.“

„Na útěk nemám sílu, duchu. Jdu dovnitř.“

Připlula ještě blíž, zahalila mě světlem, v němž nebyla ani stopa po teple. „Jehly a smrt, chlapečku. Tam uvnitř tě nic nečeká, jen jehly a smrt.“ Zalapala po dechu.

Skutečnost, že mi vyhrožují, ve mně rozdmýchala oheň, a přestože dotěrný chlad ve srovnání s ním ještě zesílil, hned jsem se cítil víc ve své kůži.

„Jehly? Abych se o jednu nepíchnul. Tak hloupou kletbu už jsem dlouho neslyšel – a lidi na řečnění moc neužije, když mi kloužou z meče, takže si můžeš bejt jistá, že už jsem zaslechl nějaký perly.“

„Blázne!“ Hlas přízraku přešel v ostré zavřeštění, záře ženiných kostí každou chvíli sílila. „Utíkej, než –“ A potom náhle zmizela; vítr ji roztrhal na cáry a její světlo pohaslo.

Dlouho jsem stál na místě, dočasně oslepený, ledové prsty vichřice mě štípaly do tváří. Měsíc nakoukl skrz trhlinu v mracích a znovu si našel úbočí kopce, na němž jsme mlčky stáli.

„No,“ řekl jsem nakonec. „To se hned tak nevidí.“

„Ódin nás zachovej.“ Tak znělo moudro, kterým Hákon osvětlil situaci.

„Ten nás zachová stejně pravděpodobně jako Bílý Kristus.“ S pohany odmítám mít cokoli do činění. Jeden bůh, anebo spousta, nezdálo se, že by nás měl některý z nich v lásce. „Čím nám chtěla nahnat hrůzu? Jehlou?“ Znovu jsem vyrazil směrem k jeskyni.

„Co to děláš?“ vyhrkl Hákon. „Říkala, že zemřeme.“

Věděl jsem, že Seveřané berou zlé přízraky vážně, ale překvapilo mě, že mého barbarského sekerníka vyvedl z míry jeden pomatený duch. „Jestli uvidíme jehlu, dáme si pozor, abychom se o ni nepíchni. Co ty na to? Prostě ji obejdeme.“

Tasil jsem meč a pokynul mu, aby mě následoval. „Myslíš, že tam schovává nějakou ďábelskou šicí soupravu? Zaútočí na nás nitě? Vrhne se na nás náprstky? Špulky –“

„Říkala –“

„Že umřeme. Já vím. A co s náma bude tady venku?“ Chystal jsem se udělat další krok, ale něco mě chytilo za nohu. Sehnul jsem se a odmetl sních. Necítil jsem žádné kousnutí, ale na ruce mi ulpěla tmavá krev. V kamenité zemi přede mnou se blyštěl odhalený stočený drát pokrytý tenkými ostrými břity. Hákon si přidřepel vedle mě, aby se podíval.

Drát byl nepochybně dílem Stavitelů. Žádný současný řemeslník by nedokázal vyrobit takovou ocel, která by navíc vydržela v divočině, aniž by ztupěla nebo zrezla. Mrkl jsem na krev, jež se mi vsakovala do provizorních rukavic, a s novou podezřívavostí přehlédl nerovný terén. I Stavitelé po sobě zanechali duchy; ne ozvěnu, city nebo stíny zoufalství tak jako lidé naší doby, ale konstrukce zbudované z informací a světla, poháněné neživými stroji plnými rotujících ozubených kol a tančících čísel. Podobným obudnostem jsem nevěřil o nic víc než přízrakům.

„Možná bysme měli mezi stromy postavit větrolam,“ řekl jsem. „Pak znova zkusíme to křesadlo, a jestli se nám podaří vyloudit plamen, zapálíme takovou vatru, že vedle ní bude pálení člnů vypadat jako ohýnek.“

Sních v místech, kde se předtím rozplynul přízrak, zazářil. Vynořil se z něj další duch a vstřebal do sebe všechno světlo. S tím prvním byste si ho nespletli: hniující kosti a úšklebek smrti nahradily alabastrové údy halené pavučinkově jemnou tkaninou; ženin slonovinový obličej byl zosobněním dokonalosti, její oči soucitné a vlídné.

„V jeskyni vás čeká teplo a bezpečí.“ Světlem problesko-

valy zlatavé tóny. „Ochrání vás před krutou nocí. Šílenství mé sestry tu nemá žádnou moc, i když její kletba přetrvává. Nemůžu ji zlomit, ale dokážu ji podrobit své vůli. I kdybyste se píchlí o jehlu, nezemřete, jen budete chvíli spát.“

Dvorně jsem se uklonil; ve svahu kopce, v chřtánu vichřice, na pokraji svých sil. „Na spánku není nic špatného, ale kdyby ti to nevadilo, krásná duše, radši bych dřímal dle svých vlastních pravidel.“ Natáhl jsem k ní ruce omotané zkrvavenými pruhy látky. „Bez jehel. Dneska v noci už jsem se nakrvácel dost.“

„Jestli uvidíte jehlu, obejděte ji.“ Lehce se pousmála a pak zmizela; nerozplynula se jako její sestra, ale postupně vybledla jako stopa v mokřém písku, který omývají vlny. Zaváhal jsem, ale myšlenka na teplo mi nedávala spát.

„Tak pojd.“ Vyrázil jsem vpřed a dával si pozor, kam šlapu, ale už jsem nenarazil na žádný ostnatý drát.

V jeskyni jsme ušli sotva tři kroky a běsnící vítr odumřel. Slyšel jsem, jak venku hučí a sténá, ale suché vločky, které pronikly dovnitř, nám jen líně vířily u nohou. Kolem panovalo takřka hrobové ticho; po nepolevujícím kvílení větru mi z něj skoro zvonilo v uších. Takřka vzápětí mi začala třestit hlava, tělo jsem měl jako v jednom ohni. Bolest je známkou života, a když jsme konečně našli úkryt a vymanili se z drápů smrti, naplnila nás bezezbytku.

* * *

Přišel jsem k sobě, jako bych se nořil z hlubin a natahoval se k hladině. Pozdravil mě bílý strop. Stůl, hadičky, popruhy. Jak dlouho jsem snil? Byla tu ještě Kateřina, anebo její polibek na mých rtech vychladl?

Zazmítal jsem sebou proti poutům; poslední zbytky hrdosti jsem obětoval mizivé naději na útěk. Vzápětí jsem toho nechal – lil ze mě pot, vlhké vlasy mi lnuly k obličejí. Vyplivl jsem černé prameny, které se mi dostaly do úst, a pohlédl na trubice plné čiré tekutiny. V žilách mi stále proudila droga lačnicí po tom, stáhnout mě zpátky do říše spánku.

Trhl jsem hlavou, abych se zbavil vlasů, a praštil se o stůl. „Kurva.“ Bolelo to, tupá rána mohla navíc přivolat moje vězňatele, ale stejně jsem ten pohyb zopakoval, tentokrát v trochu jiném úhlu. Shodil jsem vlasy z obličejí a zvedl hlavu, až mi zaprašťely kosti v krku.

Padlo na to sedm pokusů, než jsem vlasy konečně zachytil shluk hadiček, a když jsem sebou prudce trhl, povedlo se mi lapit několik jejich volných konců do úst. Zatahl jsem dolů a s hlavou zapřenou o stůl se mi podařilo skousnout samotnou trubičku.

Červené světýlko nad bdělým skleněným okem v rohu stropu se rozblikalo.

Trvalo několik okamžiků protáhnout si hadice zuby a napnout je tak, aby mi mezi ústy a zápěstím utvořily rovnou přímkou. V jednu chvíli jsem strnul, když se ozval vzdálený hluk; kovové zadunění, které zaznělo jednou, dvakrát a pak znovu utichlo.

S hadičkami mezi rty jsem vrhl jedovatý pohled k rudému oku a škulbl hlavou. Vytrhl jsem si jehly ze zápěstí. Zaplál mi v něm oheň následovaný tupou bolestí a čímsi vlhkým – snad krví? Tekutinou z trubiček?

Začal jsem si uvolňovat ruku. V porovnání s následujícími muky byla bolest, která se dostavila po vytržení jehel, holé nic. Pomohla mi myšlenka, že jestli neuteču, dost možná mě tu budou trýznit až navěky.

Ruka se skládá z mnoha drobných kůstek. Mokrát jsem je viděl na vlastní oči v rozřátém nebo shnilém mase. Když uplatníte dostatečný tlak, kosti povolí. Přeskupí se a případně i zlomí, ale neexistují pouta velikosti zápěstí, která by nepropustila ruku... pokud jste připraveni patřičně zaplatit.

S prudkým lupnutím jsem vyvlékl ruku z pout. Cena za svobodu zahrnovala zlomené kosti, značnou ztrátu kůže a mučivou bolest. Nebýt mazlavé tekutiny, která se vylila z vytržených hadiček, a mojí vlastní krve, zaplatil bych ještě víc.

Ozvalo se hlasité zadunění, tentokrát mnohem blíž. Někde se otevřely kovové dveře.

Na stojanu s lahvičkami a hadicemi se rozblíkala rudá světa, vzápětí se ozval pištivý zvuk připomínající křik cikokrajného ptáka, dorážející v nekonečných poryvech.

Rozepnout přezky u důkladně utažených popruhů se zlomenou rukou a kluzkými prsty není nic lehkého, zvláště když si počínáte rychle, protože čekáte, že každou chvíli uslyšíte blížící se kroky. Za zběsilého tápání provázeného zuřivými kletbami a bolestí se mi podařilo uvolnit druhé zápěstí.

Dveře, které se otevřely, nebyly za mou hlavou, jak jsem si představoval; šlo o malé okénko po mojí levici vysoko na zdi a předtím jsem si ho sotva všimnul. Z temnoty za dvířky se vynořila věc, která měla až příliš nohou, snad deset; všechny byly důmyslně propojené a vydávaly stříbřitou záři. Hlavní část hmyzího těla tvořil baňatý skleněný ovál naplněný červenou tekutinou. Z místa, kde byste běžně čekali ústa, trčela jediná dlouhá jehla.

Začal jsem rozepínat první a nejvrchnější z šesti pásů, které mě poutaly ke stolu.

Temnota při ústí jeskyně nebyla tak hustá jako tma venku. Někde vzadu hořelo světlo. S Hákonem jsme obezřetně postupovali vpřed, ve zmrzlých rukou jsme svírali sekeru a meč.

Světlo dál blikalo a teď jsme viděli, že sedí pod nápisem „Bunkr 17“ nad hranatým průchodem zasazeným do zadní stěny jeskyně.

„Stavitelské světlo.“ V chladném světelném kotouči nebylo ani stopy po ohni.

Hákon se pomalu otočil a obezřetně mžoural do okolních stínů. Já se ohlédl zpátky na padající sníh ozářený stavitelským světlem. U ústí jeskyně kroužily mlčenlivé voje sněhových vloček. Přemýšlel jsem o přízracích, které jsme spatřili před jeskyní, o duších těch, jimž se nepovedlo završit poslední úkol každého z nás – zemřít, jak se sluší a patří. Tyhle duše však byly možná ještě pradávnější... myslí dávno zesnulých Stavitelů uvězněných ve vlastních strojích, vykreslených před našimi zraky pomocí loutek a stínu. S obojím jsem se už setkal; nejdřív jsem si myslel, že máme co dělat se skutečnými duchy, ale teď jsem si přestával být jistý.

„Měli bysme tu zůstat,“ řekl jsem a odvrátil se od vchodu. Následoval mě závan teplého vzduchu, prodchnutý bohatou vůní pečeného masa. Pohlédl jsem do chodby, která vedla do nitra hory. „Je to past. A pěkně nápadná.“

„Na severu si bereme, co je potřeba.“ Hákon zvedl sekeru a postoupil vpřed. Viděl jsem, jak se mu sbíhají sliny.

Zakručelo mi v žaludku. Pokrčil jsem rameny a šel za ním. „Na jihu to máme stejně.“

Po celé délce chodby před námi ubíhala světla. Z bílých

skleněných kotoučů na stěně zářil přibližně každý sedmý, ale dohromady poskytovaly mnohem lepší osvětlení než jakákoliv pochodeň nebo lucerna.

Asi po padesáti metrech se nám do cesty postavily těžké ocelové dveře. Nějaký nepředstavitelně silný výbuch způsobil, že se na jedné straně zkrabatily, a i když stále vězely v rámu, těžší než obrněný válečný kůň, vzniklá štěrbina mezi nimi a zdí byla dost velká, abychom se jí protáhli. Škvírou jsem přímo za nimi zahlédl pavoučí hmyz; v prastarém světle stříbřitě zářil, místo úst měl jehlu a uvnitř těla průzračnou dutinu naplněnou červeným jedem.

„Viděl jsem jehlu,“ řekl jsem, aniž bych se otočil. „A obejít ji možná nebude tak snadný...“ Nespouštěl jsem z té věci oči, aby se náhodou nerozběhla a nebodla mě přes botu. „Ale nejspíš postačí pár úderů mečem, a bude po problému.“ Tahle metoda ostatně funguje na celou řadu potíží.

„Uch,“ vyhrkl Hákon, což sice nebyl druh podpory, v níž jsem doufal, ale pokrčil jsem nad tím rameny.

„Co kdybys podržel ty dveře? Protáhnu se dovnitř a prošpikuju ho skrz naskrz.“

„Uch.“ Vzápětí se ozvalo zařinčení, jak sekera dopadla na zem.

Otočil jsem se. Hákon ležel na podlaze s rukama a nohama rozhozenýma a po zádech se mu hemžilo pět kovových brouků s jehlami vnořenými hluboko do jeho těla.

„Do pr–“ Něco malého a ostrého mě bodlo do žeber, „–dele!“ Prudce jsem se obrátil a pokusil se tu věc strhnout, ale držela se mě desítkou končetin zakončených drápkami. Páteří se mi rozlilo teplo. „Parchante!“ Vrhel jsem se zády ke dveřím a rozdrtil hmyz o kovový rám. Další vyrazili z malých dvířek ve stěně vedle dveří. Ti, kteří seděli na Hákonovi, vytáhli jehly z jeho masa a vrhli se ke mně.

Několik jsem jich rozsekl mečem, odtínal jsem končetiny a drtil těla, ale nakonec mě bodli do stehna, boku a chodidla, takže jsem padl na zem, a než se mi je povedlo dostat všechny, síla mě opustila, jako když voda prýští z rozbité láhve.

* * *

„Tebe si pamatuju, ty mrňavej parchante!“ zavrčel jsem na brouka s jehlou místo úst, který se vynořil z nyní neviditelných dvířek ve stěně. Doufal jsem, že nedokáže vyšplhat na ocelový stůl, ale když jsem viděl, jak svižně cupitá po stěně, moje naděje rychle pohasla.

První ze šesti popruhů povolil, a tak jsem začal pracovat na druhém. Dolehlo ke mně suché, kovové klapnutí, když hmyz zmizel pod stolem. Vůbec bych se nedivil, kdybych měl pod zády otvory, kterými by mě mohl bodnout. Neustával jsem, prsty mi klouzaly po druhé přezce. Kdyby ta věc nebyla tupá, na stůl by vylezla u mých chodidel, kde bych na ni nedosáhl.

Klapot drápků na ocelové noze stolu mi prozradil, že brouk šplhá na jeho vzdáleném konci. Místo nohou musel mít magnety; žádné stvoření velikosti králíka by se na kovu jinak nedokázalo zapřít.

Uvolnil jsem druhý popruh a začal se třetím... pak jsem se zarazil a rozhlédl se. O vzdálený okraj stolu se zahákly dvě stříbrné nožky. Natáhl jsem se a za hlavou sáhl po stojanu s lahvičkami naplněnými drogou, jejichž hadice teď visely volně ve vzduchu, takže jejich obsah vytékal na podlahu. Z rychlosti, s jakou se hmyz s jehlou převalil přes okraj stolu, mi naskočila husí kůže. Obrátil hlavu k mému spoutanému lýtku; na špičce nastražené jehly se zaleskla

kapka průzračné tekutiny... S řevem jsem zvedl stojan nad hlavu, tak vysoko, jak mi popruhy dovolily, a udeřil s ním do skleněného těla. Po místnosti se rozlétly střepy; chvějící se hmyzí kostra sklouzla ze stolu a s ostrým křupnutím přistála na podlaze.

S pekelným soustředěním se mi povedlo rozepnout zbývající popruhy. Rozhlédl jsem se po okolních stěnách, jestli se ke mně neblíží další hmyz.

O minutu později jsem se bosými chodidly dotkl studené podlahy. Zjistil jsem, že mě nohy odmítají nést. Ze zápěstí v místě, kde jsem měl vpíchnuté hadičky, mi dál kapala krev. Z ruky mi visely cáry kůže, odhalené maso rudě zářilo.

Stůl byl prázdný, až na nějaké průhledné měkké polstrování, které snad mělo zabránit tomu, aby se mi udělaly proleženiny. Deskou probíhal otvor vedoucí do výlevky pod stolem – tímhle způsobem zjevně odváděli výkaly, když jsem byl v bezvědomí. Pocítil jsem čistou nenávist. Ať už měl tohle na svědomí kdokoliv, ublížím mu a potom ho jednou provždy sprovedím ze světa.

* * *

Za sebou jsem měl dveře vyrobené ze stejné stříbřité ocele jako stůl. Rozhlížel jsem se po nějaké zbrani, ale pokoj byl až na několik zrezivělých koster starých strojů úplně holý. Popadl jsem stojan jako oštěp a postupoval ke dveřím. Nepochyboval jsem, že mě za nimi čekají větší nepřátelé. Na ten stůl mě nevyzvedli brouci, ani mě k němu nepřivázali.

Chvilí jsem stál s rukou na dveřích a snažil se vyčistit si hlavu. Vážně tu byla Kateřina? Skutečně mě probudila? Polibek se nezdál moc pravděpodobný – princezna mě ne-